

יד ושם
רשות הזיכרון לשואה ולגבורה

מנהל חברה ונוער

60 שנה למדינת ישראל

משרד ראש הממשלה
המשרד לענייני גמלאים | משרד החינוך

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. המידע על קורותיהם של ניצולי השואה חיוני מאוד לחוקרים כמו גם לבני הדורות הבאים שכן בעזרתו יוכלו להכיר את אוסף הסיפורים הפרטיים המרכיב את התמונה הרחבה. לסיפור האישי שלכם יש אפוא חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד במסגרת פרויקט לציון 60 שנה למדינת ישראל. אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי נכון להיום

שם משפחה:	ויטור	שם פרטי:	אטי
-----------	-------	----------	-----

פרטים אישיים לפני השואה ובמהלכה

שמות ומקומות יש לרשום בדפוס - גם בלועזית במקומות המסומנים

שם משפחה לפני/בזמן המלחמה:	קספני	שם נעורים:	קספני
שם פרטי לפני/בזמן המלחמה:	יטי	מין:	ז
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בוקצ'צה	תאריך לידה:	11/1/1933
שם פרטי של האב:	אויצ'ק	ארץ לידה:	רומניה
שם פרטי של האישה/הבעל (אם נשוי/נשואה לפני המלחמה):	—	שם פרטי ושם נעורים של האם:	מלכה / מליספה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז):	בוקצ'צה	שם נעורים של האישה:	—
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	—	שם נעורים של האב:	—
מקום מגורים בזמן מלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):	בוקצ'צה, רומניה	מקום המגורים:	רומניה
האם היית בגטאות? אילו?	לא	מקצוע לפני המלחמה:	—
האם היית במחנות? אילו?	כן (במקומות המצוינים)	מקום מגורים בזמן מלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):	בוקצ'צה, רומניה
מקום השחרור:	אוסטרה	תאריך השחרור:	12/1/1943
האם שהית במחנה עקורים? איזה?	כן (במקומות המצוינים)	לאן הלכת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	תחנה אבוסוש
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	—	שם האנייה:	"טרנסילאניה"
		שנת העלייה:	1951

אטי ויטנר / נס הפיה

בגלל החורף הקשה החליטו הגרמנים להעביר אותנו בהליכה מלאגר (=מחנה) סליביניה ללאגר אטמיצ'טקה.

אכן היה זה חורף קשה... השלג היה גבוה, הקור היה עז והיה זה חג החנוכה.

החולים והחלשים הועלו על עגלות. היינו שישיה ילדים שהייתה לנו הזכות להיות על העגלה. הצטופפנו בתוך העגלה מפותדים, רעבים, מכונסים זה בתוך זה מנסים להתחמם, לשאוב מעט עידוד ותקווה אחד מנוכחות השני. שומרים וכלבים אימתניים שמרו עלינו מכל הצדדים. הם שמרו עלינו - החלשים, הרעבים, ללא בגדים מתאימים לחורף הקשה וללא יכולת לזוז - כאילו אנו הפושעים הגדולים ביותר. לפתע מאי משם הופיעה אישה אוקראינית עטופה כולה בשחור ורק סינר לבן סביב מותניה. האישה התקרבה לעבר העגלה. פניה היו נעימות ומחייכות.

האישה פסעה לכיוונינו ובתוך סינרה הלבן ראינו תפוחי אדמה. היא הוציאה אותם וחילקה את תפוחי האדמה לילדים שבעגלה. הם היו חמים. אחזנו בתפוחים החמים, חיממנו בהם את הידיים ולאחר מכן אכלנו אותם בתאוה.

השומרים והכלבים לא חשו בה... שאלנו את המבוגרים מי הייתה האישה? האם מישהו ראה אותה? לאף אחד לא הייתה תשובה. כשם שהופיעה כך נעלמה! בתוך התופת והרוע נתגלתה לרגע קט כמו באגדות - ילדים פיה טובה. זה היה נס החנוכה שלי.

לפעמים אני מתגעגעת לאטי הקטנה, זו שידעה להיות בעלת תיקווה גם ברגעים הקשים כמו שם ליד נהר בוק. אני מחפשת אותה בתוכי כדי שתעזור לי להתגבר על קשיי היומיום. שתחזיר לי משהו מהאופטימיות שלה, מנרות החנוכה שדלקו אצלה בלב גם ברגעים הקשים ביותר...

שמחה, (התכאסה) אכמה

מיקה אוקמי

הכתוב של אטי ויטנר.